

KESZI HARANGSZÓ

Budakeszi római katolikus egyházközségének kiadványa

2023. február 19.

XXI. évfolyam 8. szám

Évközi 7. vasárnap

„Áldjad, Ielkern, az Urat, egész bensőm az ő szent nevét áldja.”

Egyházközségünk hirdetése:

Február 19. évk.7. vasárnap

08:00 – Hálaadás

10:00 – +János, Anna és
családtagok

18:00 – Rózsafűzér Társulat élő
és +tagjai

A szentmise olvasmányai:

Lev 19,1-2.17-18

Zsolt 102

1Kor 3,16-23

Mt 5,38-48

Február 20. hétfő:

06:30 – +János és Teréz

18:00 – Bibliaóra a hittanteremben

Február 21. kedd:

Damiáni Szent Péter püspök és
egyháztanító

06:30 – +Ferenc és Teréz

Február 22. szerda

HAMVAZÓSZERDA

szigorú böjt

18:00 – Élő Ibolya

Február 23. csütörtök:

Szent Polikárp püspök és vértanú

06:30 – +Gáspár

19:15 – Szentségimádás a
domonkos nővérek kápolnájában

Február 24. péntek:

Szent Mátyás apostol

17:00-18:00 – Gyóntatás

18:00 – Krén és Tóth család élő
és +tagjai

Február 25. szombat:

18:00 – Élő Attila, Gábor, Zalán és
családtagok

Február 25. nagyböjt 1.

vasárnap

08:00 – +Vilma

10:00 – József gyógyulásáért

18:00 – +Gyula

Ferenc pápa katekézise az első apostolságról: „nincs elindulás, megmaradás nélkül”

A szerdai általános kihallgatás keretében Ferenc pápa tovább folytatta az evangelizálás szenvedélyéről, az apostoli buzgóságról szóló katekézis sorozatát. Ezúttal Jézus tanítványainak első apostolkodását elemezte, akik ingyenesen mennek misszióba, Isten közelségét hirdetik a bárány szelídségével, felszerelés helyett bizalomba öltözve és együtt tesznek tanúságot Isten Országáról. A szerdai kihallgatáson részt vett Martos Levente Balázs, akit Ferenc pápa február 3-án nevezett ki segédpüspökké.

Az evangelizálás szenvedélye az egész személyt érinti

Folytatva az evangelizálás szenvedélyéről, az apostoli buzgóságról szóló katekézist, ma tekintünk az első tanítványokra, miután Jézusban már megszemléltük az igehirdetés modelljét és mesterét – kezdte beszédét Ferenc pápa. Az evangelizálás szenvedélye

ugyanis az egész személyt érinti, értelmét, szívét, kezét, az indulását, ezért beszélünk szenvedélyről. Az evangélium azt mondja, hogy Jézus „tizenkettővé tette őket, akiket apostoloknak nevezett, hogy vele legyenek, és hogy elküldje őket hirdetni az igét” (Mk 3,14).

Csak az viheti Jézus evangéliumát, aki Vele marad!

A pápa felhívta a figyelmet egy látszólag ellentmondásosnak tűnő szempontra: arra hívja őket, hogy *maradjanak vele* és hogy *menjenek* prédikálni. Erre azt mondhatnánk: vagy az egyik, vagy a másik, vagy maradjanak vagy menjenek! De nem! Jézus számára nincs elmenetel maradás nélkül, és nincs maradás elmenés nélkül. Próbáljuk megérteni, hogy milyen értelemben mondta Jézus ezeket a dolgokat! – ajánlotta a pápa. Mindenekelőtt nincs elmenetel ottmaradás nélkül. Ugyanis Krisztus, mielőtt misszióba küldi a tanítványokat – ahogy az evangélium mondja – „magához hívja őket” (vö. Mt 10,1). Az igehirdetés az Úrral való találkozásból ered, így minden keresztény tevékenység, különösen a misszió, ezzel kezdődik. Ezt nem akadémián tanulja meg az ember, hanem az Úrral való találkozással kezdődik. Erről tanúskodni valójában azt jelenti, hogy kisugározzuk őt, de ha nem fogadjuk be a világosságát, akkor mi kialszunk; ha nem látogatjuk őt, saját magunkat ajánljuk őhelyette és így minden hiábavaló lesz. Következésképpen csak az viheti

Jézus evangéliumát, aki Vele marad!

A missziós tapasztalat a képzés, a felkészülés része

Ehhez hasonlóan azonban nincs megmaradás elmenetel nélkül – mutatott rá a másik oldalra Ferenc pápa. Krisztus követése ugyanis nem bensőségesség kérdése, mert a vele való kapcsolat igehirdetés, szolgálat, küldetés nélkül nem növekszik. A pápa felhívta a figyelmet, hogy az evangélium szerint az Úr *azelőtt* küldi el a tanítványokat, *mielőtt* befejezte volna felkészítésüket, hiszen alighogy meghívta, máris küldi őket! Ez azt jelenti, hogy a missziós tapasztalat a képzés, a felkészülés része. Végül a *Jézussal maradás* és a *Jézustól küldöttnek lenni* kettős mozzanatára emlékeztetett, melyek minden tanítvány számára alapvető jellegűek. Krisztus magához hívja a tanítványokat és mielőtt elküldi őket, az úgynevezett „missziós beszéddel” fordul hozzájuk. Ez a Máté evangéliuma 10. fejezetében található szöveg mintegy az igehirdetés „alkotmánya”. Ferenc pápa ebből három szempontot emelt ki és elemzett röviden.

Megajándékozottak vagyunk, ennek jegyében legyünk mi is ajándékká

Az első az igehirdetés *miértjére* kérdez rá. A motivációt Jézus négy szava adja meg: „Ingyen kaptatok, ingyen adjátok” (8. v.). Az igehirdetés nem tőlünk indul ki, hanem annak szépségéből, amit ingyen, érdem nélkül kaptunk, hogy Jézussal találkoztunk, megismertük őt, felfedeztük, hogy ő szeret és üdvöztet minket. Ezt a nagy ajándékot nem tarthatjuk meg magunknak, tovább kell azt adni, méghozzá ugyanúgy, ahogy kaptuk, vagyis ingyenesen. Más szóval: van egy ajándékunk, aminek a jegyében mi is arra hívtunk, hogy ajándékká legyünk. Minthogy bennünk él az istengyermekség öröme, ezt meg kell osztanunk azokkal a testvérekkel, akik még nem ismerik! Ez az oka az igehirdetésnek: Menjünk és osszuk meg, amit mi is úgy kaptunk!

Hirdessük Isten irgalmas és gyengéd közelségét

Mit kell hirdetnünk? – ez az igehirdetés második szempontja. Jézus kéri: „*Hirdessétek, hogy elközelgett a mennyek országa*”. Mindenekelőtt és mindenben ezt kell tehát hirdetni:

Isten közel van a népéhez. Ez a közelség az Isten egyik sajátos vonása, három alapvető tulajdonságából, ami a közelség, az irgalmasság és a gyengédség. Mi gyakran kérjük az embereket a prédikációkban, hogy mit tegyenek és ez jó, de nem szabad elfelejtenünk, hogy a fő üzenet az Ő közelsége. Könnyebb ugyanis arra buzdítani, hogy szeressük őt, mint hagyni, hogy ő szeressen minket és így szeretettek legyünk. Isten szeretetének befogadása nehezebb, mert mindig a középpontban akarunk lenni, mint főszereplők, hiszen jobban hajlunk megtenni valamit, mint engedni, hogy minket formáljanak. Éppen ezért az igehirdetésben elsőbbséget kell adni Istennek minden egyéb teendővel szemben.

Az Úr bárányként küld, de Pásztorként mellettünk marad

Hogyan kell hirdetni? – felismeri a bárányait és megvédi őket a farkasoktól. A pápa Aranyszájú Szent János tanítását idézte: „*Amíg bárányok vagyunk, győzni fogunk, még ha sok farkas is vesz körül minket*, kérdezi a harmadik szempont, amire Jézus nagyobb figyelmet szentel, hogy mi az igehirdetés módszere és mi a tanúságtétel nyelve. A tanúságtétel ugyanis nem csak az elmét és a használt fogalmakat érinti. Magában foglal mindent, elmét, szívet, kezet, az ember hármasság nyelvzetét, ahogy a tanúságtételünkben Jézus akarja tőlünk: „*Úgy küldelek benneteket, mint bárányokat a farkasok közé*”. Nem azt kéri tőlünk, hogy tudjunk szembeszállni a farkasokkal, vagyis tudjunk vitatkozni, visszavágni és védekezni: nem. Mi magunktól arra gondolnánk, hogy legyünk jelentősek, számosak, tekintélyesek, hogy hallgasson ránk a világ és tiszteljen minket, hogy legyőzzük a farkasokat, de nem így van – állapította meg a pápa. Jézus kisbárányként küld bennünket. Ha nem leszünk bárányok, az Úr nem véd meg minket a farkasoktól! De ha bárány vagy, biztos lehetsz benne, hogy az Úr megvéd a farkasoktól. Azt kéri tőlünk, legyünk alázatosak, szelídek és ártatlanok, legyünk készek az áldozatra, mert ezek a bárány jellemzői: szelídség, ártatlanság, odaadás, gyengédség. A Pásztor ugyanis *képesek leszünk legyőzni őket. De ha farkasokká*

válunk, vereséget szenvedünk, mert a pásztor segítsége híján maradunk. Ő nem farkasokat legeltet, hanem bárányokat”. Éppen ezért engedjük, hogy az Úr legyen a mi pásztorunk!

Felszerelés nélkül, mint szelíd és jó bárányok járjunk együtt

Katekézise utolsó gondolatában Ferenc pápa – még mindig a *hogyan* szempontjánál maradva – Jézus jelzésére tért ki, ami feltűnő módon azt részletezi, hogy mit *ne* vigyenek magukkal a misszióba az apostolok. Néha lehet látni, hogy magukat apostolnak hívó keresztények, amikor áthelyezik őket, nagy csomagokkal költöznek, de ez nem az Úrtól van. Az Úr inkább megkönnyíti a felszerelést, hisz elmondja, mit *ne* kell vinni: „*Övetekbe ne szerezzetek se arany-, se ezüst-, se rézpénzt! Ne vigyetek magatokkal az útra tarisznyát, se két ruhát, se sarut, se botot! A munkás ugyanis megérdemli a bérért*” (Mt 10, 9-10). Ne vigyünk semmit! Ezzel azt mondja, hogy ne támaszkodjunk anyagi bizonyosságokra, menjünk a világba, de evilágiság nélkül! Az Egyház számára pedig éppen ez lenne a legrosszabb dolog, ami megtörténhet vele. Tehát menjünk egyszerűséggel! Íme, ahogy hirdetik az igét: többet megmutatva Jézusból, mint Jézusról szólva. És hogyan mutatjuk meg Jézust? A tanúságtételünkkel. Végül a pápa arra utalt, hogy az apostolok *együtt mentek* igehirdetésre, *közösségben*. Az Úr minden tanítványát elküldi, de senki sem megy egyedül. Az apostoli egyház teljes mértékben misszionárius és éppen a misszióban találja meg az egységét. Tanítást így összegezte a Szentatya: menjünk mint szelíd és jó bárányok, evilágiság nélkül és járjunk együtt. Ebben áll az igehirdetés és az evangelizáció sikerének a kulcsa. Fogadjuk el Jézus eme felhívásait, szavai legyenek számunkra hivatkozási alap! – zárta szerdai katekézisének Ferenc pápa az első apostolok Jézustól kívánt magatartásáról.

P. Vértesaljai László SJ – Vatikán